

Hej allesammans i FN-föreningen i Örnsköldsvik.

Jag har nu varit här i Zimbabwe som volontär för the Just Children Foundation i en månad och måste erkänna att tiden har gått otroligt fort. Jag trivs jättebra med mina kollegor och varje dag förundras jag över den värme som människor här möter mig med. Zimbabwe är verkligen ett av de mest trivsamma länder jag någonsin varit i, även om det självklart också finns många svårigheter och orättvisor i samhället som gör en väldigt upprörd.

Jag har blivit otroligt väl mottagen av JCF och Mrs Kasimonje har varit vänlig nog att låta mig få bo hemma hos henne. Jag har också blivit lovad att få komma och bo hos Ms Sabawu i Mbare någon vecka vilket ska bli spännande då det området är väldigt annorlunda från där Mrs Kasimonje bor.

Förra veckan spenderade jag i en stad som heter Karoi, där JCF har sitt center som heter Come Unto Me. Där bor för tillfället 74 barn så som ni kanske kan förstå var det mycket liv och rörelse. Centret

består av en stor fyrkantig byggnad med en liten innergård i mitten, längs ena kortsidan ligger köket samt matsalen som också är det enda samlingsrummet där alla barn får plats. Längs med vardera långsidan är det en stor sovsal, ena sidan avsedd för flickor, den andra för pojkar. De flesta av barnen sover i vångingssängar med ett litet myggnät över (det finns nämligen Malaria i detta område så det gäller att vara försiktig) medan några sover på filtar på golvet. Längs med den andra kortsidan finns bland annat kontoret, ett förrådsrum, ett rum fullt med datorer så barnen kan lära sig hur man använder datorer samt ett litet rum där den huvudansvariga husmodern, Ms Matombo, bor.

Barnen var helt underbara och det tog inte lång tid innan jag var helt förälskad i dem allesammans, de var så fulla av liv och glädje så det smittade verkligen av sig. Tyvärr lyckades jag bara lära mig några namn under veckan men jag hoppas att jag lär mig resten under min nästa vistelse. Det var också spännande att se de olika projekt som de har på centret, till exempel har de ett fint trädgårdsland där de kan odla en hel del grönsaker och så har de dessutom ett projekt där de odlar svamp som de sedan säljer. De har också kycklingar, änder och kaniner som de föder upp, både för försäljning och för egen del .

Det har säkert varit ett väldigt fint center en gång i tiden men tyvärr saknas det pengar för underhållet just nu och därför börjar det se väldigt slitet ut. Socialstyrelsen i Zimbabwe vill dessutom inte att barn ska bo i sovsalar längre, så man har gett JCF tre år på sig att genomföra olika åtgärder för centret, men som sagt så är detta inte möjligt just nu på grund av den ekonomiska situationen inom organisationen.

Det kom lite som en chock för mig att finna hur dåligt ställt JCF faktiskt har det just nu. Organisationen går verkligen på knäna, exempelvis har man inte kunnat betala ut de anställdas löner sedan **April** vilket har lett till olika interna konflikter och slitningar som ytterligare försvårar situationen. Under min vistelse i Karoi märkte jag hur påtagliga dessa konflikter har blivit och hur det påverkar barnens situation på ett negativt sätt. Så väl tillbaka i Harare skrev jag en rapport om läget på Come Unto Me Centre vilket resulterade i att Mrs Kasimonje, tillsammans med Ms Sabawu och en medlem av styrelsen för JCF, for till Karoi förra veckan för att ha ett krismöte med personalen. Det verkar som om många saker kom upp till ytan under mötet och man är nu inställd på att göra vissa förändringar bland personalen vilket förhoppningsvis kommer förbättra situationen för både organisationen i stort, men framför allt för barnen som bor på centret.

Men även om det är tuffa tider just nu så kan jag med glädje meddela att man ändå lyckats se till att barnen i alla fall alltid har mat och allt annat som de kan behöva. Till exempel går alla de 90 barn som bor på JCFs center i skolan varje dag, även om man får kämpa hårt för att försöka betala alla skolavgifter och se till att alla har uniformer etc.

Fast än de möts av så mycket svårigheter håller många i personalen skenet uppe, ett stort antal har i och för sig slutat men de som finns kvar kämpar verkligen för att se till att organisationen överlever och att barnen har det så bra som möjligt. Jag blir verkligen

imponerad av dessa människor och deras otroliga styrka, jag tror att många människor skulle ha gett upp för länge sedan ifall de var i samma situation. Men här håller man verkligen lågan uppe och eftersom det är en kristen organisation förlitar man sig på att tids nog kommer allting att vända med Guds hjälp. Det är verkligen inspirerande att höra deras planer för organisationens framtid och jag hoppas verkligen att de når ända fram en vacker dag.

Det som dock oroar många just nu är det ständigt ökande antalet barn man ser på gatorna runt om i Harare. Till och med när Mrs Kasimonje och jag besökte Svenska Ambassaden för ett par veckor sedan, för att ha ett möte med den som är ansvarig för ambassadens utvecklingsprogram, uttrycktes en oro över att allt fler barn verkar ta sin tillflykt på gatorna. På grund av de svårigheter JCF går igenom just nu, framförallt det faktum att man har stor brist av personal efter de senaste månadernas svårigheter, kan man tyvärr inte ta emot fler barn men förhoppningarna om en ljusare framtid är höga och som organisation hoppas man bara att saker och ting ska börja vända mot det bättre så snart som möjligt.

Nu ser jag fram emot att få träffa några av er om några veckor och jag hoppas att värmen här nere inte kommer att komma som en chock för er efter eventuellt höstrusk hemma i Ö-
vik. Jag önskar er alla en fortsatt trevlig höst och för er som ska ut och resa hoppas jag att allt ska gå smidigt och säkert med förberedelserna och flygen.

Med Vänliga Hälsningar,

- Lotta Hallnäs, utsänd volontär från FN-föreningen i Örnsköldsvik.